

16. 8. 2026 – Šel do chrámu a klaněl se Hospodinu

1. čtení: 2Sam 12, 5-15

Píseň: EZ610 – Kéž bychom to uměli

Základ kázání: 2Sam 12, 16-25

Kázání: Milí shromáždění,

co si to dovoluješ – králi, zachránče, mesiáši? Co si to dovoluješ, Bože? Jen my můžeme určovat, kdo má právo zabíjet děti a kdo ne! Co si to dovoluješ, Davide – jednat jinak, než si my představujeme? Než jsme zvyklí? Než *očekáváme*?

Dokud bylo dítě naživu, postil ses a plakal. Dokonce jsi „hledal Boha!“ Ale to jsi, podle nás, neměl. A jakmile tvé dítě zemřelo, vstaneš a jíš chléb. A to bys, podle nás, *neměl*! Podle nás jsi měl jíst a chovat se normálně, dokud dítě *umíralo*. Měl ses chovat, „jakoby nic.“ A teprve když tvé dítě zemřelo, *teprve* tehdy jsi měl plakat a postit se. Teprve poté jsi měl *hledat Boha*. Měl ses chovat *obráceně*, opačně.

Takové jsou přece lidské zvyky. To považujeme za normální. Dodnes. Kdo se přece dnes postí pro své potomky? Jak přehluoce převrací hřích vše v člověku!

Tak stejně jako starší Davidovy situace jednají lidé dodnes. V drtivé většině. Všichni mají prostě dělat, co my chceme. A když ne, tak je vyměníme! Nakonec, podle postmoderního liberalismu všechno určujeme my. Ale v žádném případě nebude nikdo nic určovat *nám*!

Avšak i uprostřed svého přehlubokého hříchu David jednal opačně než lidé tehdy i dnes. Vždyť už tváří v tvář Nátanově obvinění – David *přiznal* svou vinu. To dělá opět kdo? Tak i tváří v tvář důsledkům lidského zla. Za které *vždy* platí nevinní. A čím bezbrannější, tím vyšší cenu platí. Přece nebudeme obětovat sebe pro své děti – když můžeme obětovat své i cizí děti pro sebe! Prý je to dnes dokonce v některých národech dokonce *právo* jedné menšiny těchto prý vyspělých společností – zabíjet děti stejně jako např. Kenaanci Molochovi a Kémošovi před skoro čtyřmi tisíci lety!

Také proto David jednal a žil zcela opačně. Protože podle Božího. Pro Hospodina je obětování nevinných a bezbranných pro vlastní užitek ohavností *vždy*. Také proto, co David říká naprosto perfektně: Ted' dítě

zemřelo – proč bych se měl postit? Což je mohu přivést zpět? Ono za mnou nemůže. Ano, *já za ním půjdu.*

Opětovné setkání se zemřelými je nevyhnutelné. Jak budeme vysvětlovat zabitým nevinným a bezbranným, že my jsme byli přednější, důležitější, lepší, cennější?

Posmrtný život je pak v nějaké podobě samozřejmý *všem* kulturám dějin. S výjimkou jediné: Tzv. ateismu. K němuž se v ČR hlásí cca 1500 lidí. Tak David podle očividné, *objektivní* skutečnosti života po smrti *samozřejmě* jedná. A jednal: Se svým dítětem se *opět shledá*. Zcela nevyhnutelně. A *proto* zápasil o *jeho* přežití. O záchranu nejbezbrannějších. A činil tak *svým* utrpením. *Svou* obětí. *Svou* bolestí a hladem a pohrdáním ze strany i nejbližších. Tak opačně k tomu, co považujeme za moderní a vyspělé také dnes.

Tak David jednal zcela v opaku k hříchu. Ke „světské“ kultuře. K „ateismu.“ Které učí pravý opak: Obětovat ostatní pro sebe. Ať *oni* trpí – pro můj/náš zisk. Ať *oni* jsou pohrdáni, posmíváni, zabíjeni – pro *můj/náš* prospěch.

To určitě nepoškodí vlastní duši zcela fatálně. To určitě nepoškodí zcela fatálně *všechny* mezilidské vztahy. A už *vůbec* ne vztah člověka k Bohu. Nebo Boha k člověku. Vždyť „jen“ to čteme už od prvních biblických příběhů o člověku: Že právě *fatální poškození* se děje ve vztahu mužů a žen (Gn 3). A tak *vždy nevyhnutelně* také jejich potomků (Gn 4). Protože muži i ženy zaměňují dobro za zlo a hřích za svatost.

Abychom alespoň o tisíce let později neseděli s nechápavým pohledem a otevřenými ústy – „jak to, že když já jednám sobecky a bezohledně, tak ostatní se chovají sobecky a bezohledně?“ „Jak to, že když já mám právo obětovat druhé, mají druzí právo obětovat mě?“ Jaké tajemství!

Tak i David jednal opačně. Nepřirozeně. Proti tehdejším i dnešním zvykům a normám. Proti „modernímu“ i „starému.“ Jednal podle Boha. Podle Božího slova. Podle Božího milosrdenství a spravedlnosti. Ačkoli to, zdánlivě paradoxně, znamenalo zápasit o *změnu* Boží vůle.

Protože David usiloval změnit Boží vůli pro *spásu jiného*. Pro záchranu *někoho jiného*. Pro dobro *někoho jiného*. Navíc toho nejbezbrannějšího. Opět zcela tradiční biblický motiv do zblbnutí opakovaný. Avšak i v křesťanech dodnes zůstává pohanský opak: Usilovat o změnu Boží vůle pro *vlastní* zisk, obohacení, prospěch. Pro

svou záchranu. Třeba i tím, že obětujeme někoho jiného. A čím méně se může bránit, tím spíše – protože snaněji.

Ale proč by si to nechával líbit Bůh? Před Bohem je obětování někoho jiného ohavnost. *Vždy*. Naopak nejcennější, nejhodnotnější je *sebeobět'* – pro záchranu druhého. Vždyť tak žil už Abram, Izák, Jákob, Mojžíš, Samuel. Apoštolové. Proroci. Také Ježíš, že...

Tak David postoupil veliké utrpení, bolest a trapnost *zcela dobrovolně*. A ve světském pohledu absurdně, zbytečně, k ničemu. Protože: Kdoví, zda se Hospodin nedá pohnout ke slitování *k někomu jinému, než jsem já*, když *já obětuji sebe*. Jak kristovské. Jak mesiášské. I uprostřed vlastního hříchu!

Ale tentokrát Hospodin své slovo nezměnil. Nakonec už dost na tom, že z Davida jeho hřích sňal, takže zemřít nemusel. Jak veliká je *to* milost – kolika z nás se jí dostalo?

Ale protože už to je většině i křesťanů příliš vzdálené, cizí, svaté – o to víc pak zbylé Davidovo jednání: *Hospodin* rozhodl o smrti Davidova dítěte. A když se tak stalo, první, co David udělal, bylo stejné, jako když umíralo: David hledal Boha. Šel do Hospodinova chrámu. A klaněl se tam Hospodinu.

Cože? My se přece *zlobíme* na Boha, když se nám děje podobné – horší i méně zlé! *Bůh* za to přece může! Tak *Ho* přece *nebudeme hledat* po tragédii, vině, zlu, hříchu! Přece se mu za takovou věc nepůjdeme *klanět*!

Ale mesiášský král David *šel* do chrámu Hospodina Boha, který rozhodl o smrti jeho dítěte. Do chrámu věčně milosrdného Boha, který se *nedal* pohnout k lítosti ani Davidovou sebeobětí. To si dnes absolutně nedovedeme představit. Po třech tisíciletích Davidova příkladu. Po dvou tisíciletích příkladu Ježíše Krista. Je nám jejich jednání v tak veliké části zcela cizí. Nepředstavitelné. Zato pýchy na vlastní víru a morálnost a vyspělost máme mnoho.

Také proto považujeme tolik Božího jednání za *nelidské*. Což je pravda. I Davidova i Kristova jednání byla a jsou *svatá*. *Boží*. A proto jsou nám tak cizí. Nesrozumitelná. Nepochopitelná. Až odporná – v klanění se Bohu, který nám zabil dítě. Tak uvyklí jsme světskému, nesvatému, profánnímu, zprofanovanému. A tak pýše a sebestřednosti.

Bůh se přece měl rozhodnout jinak! Protože *já* jsem to tak chtěl – tak *mě* má poslouchat! Protože *já* teď trpím vlastním hříchem. A *moji* nevinní nejbližší za to platí!

A jak nám to nevadí u miliard ostatních našich současníků. Ani předků. Ani potomků... Ani si nedovedeme představit, že prvním činem pro smrti dítěte z Boží ruky by byla návštěva Božího chrámu. Nakonec mnozí „moderní“ lidé takto zemřelé dítě ani nepochovají – ale zlikvidují jako „biologický odpad.“ Nebo prostě spláchnou do záchodu. Jakou převelikou úctu k *cizímu* životu i vlastních dětí to máme!

A podle toho dostáváme zaslouženou odplatu, odměnu: Zásadní narušení, nabourání, poškození *všech* vztahů. Protože *vztahu s Bohem*. A tak trvající bolest. Smutek. Zoufalství. Prázdnotu. Samotu. Nesmysl. Ztracenost. Bezcílnost. I Davidovým příběhem se to potáhne už napořád.

Protože věříme ve většinu *falešný* obraz o Bohu i světě. A tak o sobě i bližních. A tak i o smrti a životu po ní. S nímž zcela samozřejmě počítal už král David. A podle této samozřejmě, očividné skutečnosti života po smrti také jednal. Naprosto nepochopitelně pro své nejbližší. Po kolikáté už? Navzdory uraženosti a našťvanosti a útokům i svých nejbližších. Po kolikáté už?

„Já půjdu ke svému zemřelému (dítěti).“

A řeknu mu, co všechno *svého* jsem obětoval, abych ho zachránil.

Tak veliké je Hospodinovo slitování. Tak věčné je Boží milosrdenství.

Tak podle čeho jiného by David jednal? Nebo Kristus? Nebo už Abraham, Izák, Jákob, Mojžíš, proroci, apoštolové...

A tak dobrovolně trpěli hladem, bolestí, smrtí, strachem i dalším. Abych *ty ostatní* zachránili, spasili. I když je usilovali zabít. Pohrdali jimi. Útočili na ně. Měli úplně opačný názor i víru.

Tak by nemělo překvapit, že opačně žijící lidé se samozřejmě bojí pravdy. Tak strašlivě, že Davidovi se *báli* oznámit pravdu o jeho zesnulém dítěti. Stejně otroctví stejnému strachu vládne dodnes: Hlavně jim, jí, jemu *neříkej pravdu!* To je prý empatie a soucit – lhát. Zatajovat.

To jistě utvoří dobré vztahy, společenství rodiny, sbory...

Ale i David i v tomto opačně. Vždyť už celý předchozí život např. vůči Saulovi. A jak to bude dělat také vůči svým dalším dětem. Ačkoli proti němu rozpoutají občanskou válku.

Tak stejně jako Boží věrní před ním i po něm dělal i David vše dobré, co mohl, pro spásu i svých nepřátel. I těch zasažených *jeho* hříchem. **Amen**